

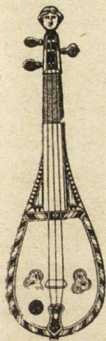
Рачешки канонъ (гл. Канонъ).

Ре — втория тонъ на естествена стълба — отъ До.

Реализационъ, фр. *réalisation* — наричатъ французитъ изпълнението на единъ басъ — цифрованъ, или не, — било като се напише, било като се изсвири.

Реални — се наричатъ действителнитъ, неудоенитъ отъ други гласове партии — гласови или инструментални — на една композиция.

Ребекъ — или ребецъ, рибекa, рубекa — се нарича единъ арабски инструментъ, съ 2—3 струни и съ дългашийка, пренесенъ отъ арабитъ презъ VIII в. въ Испания, и отъ тамъ разпространилъ се въ съседнитъ страни. Билъ въ употреба отъ минстрелитъ и въ дворцовитъ балове отъ обикновенитъ музиканти до XVI в.

Ребекъ

Ревербъ, Наполеонъ Анри — Reber, Napoléon Henri — французски компонистъ, род. 21 окт. 1807 въ Мюлхаузенъ (Елзасъ), умр. 24 ноем. 1880 въ Парижъ, възпитаникъ на Парижката консерватория (Райха, Сююръ), професоръ по хармония и композиция въ Парижката консерватория. Творби: 4 симфонии, по една увертюра и сюита — за оркестъръ, 7 клавирири, 3 струнни квартета, единъ клавирири, единъ струненъ квинтетъ; комически опери: „Коледна нощъ“, „Отецъ Гайяръ“, „Капитанскитъ дами“, „Цигуларьтъ въ двореца“ и др.

Рибиковъ, Владимиръ Ивановичъ — компонистъ-новаторъ — родоначалникъ на руската модерна музика, род. 1 юни 1866 въ Красноярскъ (Сибиръ), умр. 1 дек. 1920 въ Ялта на Кримъ, ученикъ на Клеовски въ Московската консерватория, и на Мюлеръ въ Берлинъ. Р. е единъ отъ първитъ, който си служи и хармонизира въ своитъ творби цѣлостната гама. Една особе-

ностъ представятъ и неговитъ „меломузики“ — малки сцени само отъ музика и мимика — безъ думи, въ които пѣсенъта се излага мимически и пластически. Творби: нѣколко сюити за оркестъръ, нѣколко тетради клавирири музика, между които 3 музикални „психологии“ и 5 „меломузики“, оперитъ: „Въ буря“, „Коледно дърво“ и „Нарцисъ“; музикално-психологическитъ драми: „Пропастъ“, „Алфа и Омега“; църковна музика, Крилови басни — за пѣние и пиано.

Ревесъ, Геза — Révész, Géza — унгарски тоновъ психологъ, род. 9 дек. 1878 въ Сеофокъ, училъ експериментална психология въ Гьотингенъ, отъ 1921 директоръ на Амстердамския психологически институтъ. Писалъ: „Върху една особена форма на фалшивото слушане“, „Къмъ обосноваването на тоновата психология“ (1913), „Музикалното детечудо“ (1918), „Върху двата вида абсолютенъ слухъ“ (1913), „Музикално дете“, „Върху музикалната дарба“ (1914), „Ранното извяване на дарбата и нейното познаване“, „Върху ортосимфонията“ и др.

Регалъ, лат. *regal* — се нарича малкъ органъ за носене — само съ нѣколко тона — отъ 7 до 12, употребяванъ презъ сръдновековнието като домашенъ инструментъ, поставянъ на маса, а когато се е носѣлъ, е билъ подпиранъ на лѣвата ржка, надуванъ пакъ съ лѣвата, а съ дѣсната се е свирѣло. Отъ Р-а е произлѣзълъ съвременния хармонимъ. 1) Оргue de table сж наричали въ края на XVI в. регалитъ безъ тржи, като сж ги строили обикновено. 2) При органа, Р. е едно старо име на свиритъ съ езичета.

Регенсъ кори, лат. *regens chori* — църковниятъ хордиректоръ.

Регеръ, Максъ — Reger, Max — единъ отъ най-големитъ нѣмски компонисти на по-новото време, род. 19 мартъ 1873 въ Брандъ (Бавария), умр. 11 май 1916 въ Лайпцигъ; първитъ музикални познания получава отъ баща си, следъ премѣстването на когото като учителъ въ Вайдень, учи при тамошния органистъ Линднеръ; 1890—95 е ученикъ на Хуго Риманъ въ Зондеххаузенъ и Висбаденъ, а 1895—96 е билъ преподавателъ въ Висба-